

živi život jedne duše, sa svim njezinim trzajima, bolima, težnjama, suzama i konačnim smirenjem. Tu nema fraza ni nacifranih literarnih pretenzija, premda je P. Willibrord i po svojoj prirodi i po tradicijama reda sv. Benedikta i Beuronske opatije sav u atmosferi svete umjetnosti. To je neke vrste autobiografija, ili, ako hoćete, to su ulomci iz dnevnika. Premda je taj dnevnik pisan tridesetak godina kasnije, ipak u njemu pulzira neposrednost života, kojoj pridolazi odmjerena smirenost, tako značajna za učenike sv. Benedikta i naročito za beuronce, protkana finom psihologijom, iskrenošću, koja ništa ne uljepšava, te humorom, koji čak i ljudske slabosti znade promatrati u vedrijem svijetlu, te one ne ogorčavaju, nego izazivaju blagi smiješak. Tko bi išao za tim, mogao bi naći neobično mnogo dodirnih tačaka između osebina P. Willibrorda i našega dra Merza. A ipak: kolika razlika! Gospod ih je vodio toliko različitim putevima, da dođu k istom u cilju. Dr. Merz se smiruje u Bogu jedva što je prošao dvadesetu godinu života, a onda za nj nastaje doba bojeva Gospodnjih, ali ne više u vlastitoj duši, nego kao pionir novih generacija... A. P. Willibrord nakon burnije mladosti nego li je bila ona dra Merza, prolazi svoje dane većinom u tišini, uronjen u sv. liturgiju i hieratsku umjetnost Beurona... Rijetko sam kad s toliko živo osjećane iskrenosti rekao: Tolle, lege!

Dr. Dragutin Kniewald.

Bessodes (Abbé Maurice): La Sainte amante de Jésus Marie Madeleine. Ed. Marietti, Torino 118, 1931., 8°, str. VIII + 136. Frs. 7.—

Danas rijetko susrećemo zaokruženi životopis sv. Marije Magdalene, jer malo je komu što podrobnije poznato o ovoj velikoj svetici pokornici, osim onoga, što o njoj znamo iz Evandjelja. Pored onih podataka, što ih nalazimo u Evandelju, pisac se naročito služio životopisom što ga je o toj svetici napisao Raban-Maur pod naslovom: Vita B. Mariae Magdalene, zatim onim od M. Faillon-a pod naslovom: Monuments inédits sur l'apostolat de sainte Marie Madeleine en Provence, gdje je osobito upotrebljena pobožna predaja, raširena o toj svetici u francuskoj pokrajini Provence, no kritički dosta nepouzdana. Zato je pisac još posegnuo za vrelima taludističke literature i tragao po starim piscima iz vremena kršćanske predaje prvih vjekova. Tako mu je uspjelo popuniti praznine iz mladenačkog života Marije Magdalene. Elegantnim stilom oživljenim bujnom maštom dočarava nam pisac prilike mladenačkog života Marije Magdalene, koja je kao dijete aristokratske familije svoga doba, okružena čarima zemaljskih raskoši, posegnula za njima da utaži žedu svoje nemirne duše, ali nije u njima našla žudene sreće. Njezino srce nalazi potpuno smirenje, kad upozna uzvišenu pojavu božanskog Učitelja Isusa Krista. Od tada se predaje Njemu čistom evandeoskom ljubavlju, da mu savršeno služi. Uz presvetu Majku Isusovu ona ga prati u najtežim časovima, zato i gleda među prvima slavu Isusova uskrsnuća. Poslije toga postaje revna pomaćica apostola u njihovu djelovanju. Za progona nastalih u vrijeme Heroda Agripe ostavlja Palestinu u društvu nekih pobožnih duša. — Ne daleko Marsilje proživi Marija Magdalena prema predaji dugi niz godina u oštrom pokorničkom životu te umrije svetom i blaženom smrću. Ovaj

životopis moći će s velikom korišću upotrijebiti propovjednici prigodom svetkovine Marije Magdalene. — Preporučujemo. **Dr. J. Oberški.**

Bessodes (Abbé Maurice): **Saint Roch**, histoire et légendes. Turin-Rome, Ed. Libreria Marietti 1931, 8°, VII + 170. str.

Kao što je isti pisac u životopisu Marije Magdalene sabrao i kritički proučio podatke predaje o njezinu životu, tako je u životopisu sv. Roka preduzeo sebi za zadaću, da iz brojnih podataka sastavi što kritičniji prikaz života sv. Roka, koji se naročito mnogo poštuje u njegovom zavičaju, t. j. u okolici Montpellier-a, rodnoga grada ovoga sveca. Najznatniji životopisi, iz kojih je pisac crpao podatke o životu ovog sveca, jesu ovi: Vita Rochi confessoris, F. Diedo, Brescia 1478: Acta breviora, Anonymos (iz ovog djela su crpljeni podaci o životu ovog sveca u kolekciji oo. Bolandista); zatim od I. Pin-a, biskupa u Rieux-u i ujedno francuskog dipl. poslanika u Veneciji (1516), od Petra de Natalibus (1493), L. Maldura (1510), Barthélemy Barotti (1525).

Prema podacima ovih životopisa sv. Rok rodio se g. 1295. Proučio je pravni studij, da se tako osposobi za socijalno djelovanje, a zatim teologiju da uzmogne što bolje služiti Bogu. Oboje je studirao u Parizu. U dobi od 20 godina umru mu roditelji. On proda svu svoju baštinu i podijeli među siromaha. Na putovanju u Rim zaustavi se u gradovima Rimini i Piacenza, gdje je strašno harala kuga. Tu je njegovao kužne bolesnike i mnogima svojom molitvom isprobio čudesno zdravlje. Umro je 16. kolovoza 1327. g. navršivši tek 32 godine života. — Poslije njegove smrti proslavljena je njegova svetost mnogobrojnim čudesima, a osobito se pokazao kao moćni zagovornik u kužnim bolestima. Prema svjedočanstvu historičara Baronija utekli su se sv. Roku kao zaštitniku proti kuge i sami oci na općem crkvenom koncilu u Konstancu g. 1414., te je po njegovu zagovoru kuga prestala. Od toga vremena, po odobrenju Crkve, prizivaju Roka kao sveca i zaštitnika protiv kužnih bolesti u čitavom kršćanskom svijetu. Kako je poznato, kult sv. Roka mnogo je raširen također u našem narodu, pa ako bi se tko god zanimao za kritičan prikaz njegovog života, osobito prigodom njegove godišnje svetkovine, moći će se uspješno poslužiti ovim djelom.

Dr. J. Oberški.

Drane Franciska O. P.: **Duh Dominikanskog Reda**, prikazan i osvijetljen primjerima iz života njegovih svetaca i blaženika. Izdanje Naklade »Istina«, Dominikanski samostan, Zagreb 1932., Kažotičev trg 4, 8°, str. VIII + 328. — Cijena Din 40.—

Ovo je djelo originalno napisano od engleske autorice, članice dominikanskog Reda. Prevedeno je na hrvatski od anonimnog prevodioca, kojemu nije stalo do kakvih ličnih literarnih pretenzija, nego do dobre stvari, t. j. da po ovom djelu naš narod što bolje upozna duh djelovanja i redovničkog života dominikanskog reda. Knjiga je razdijeljena u tri dijela: prvi dio nam crta temeljna načela, po kojima se ravna taj red; drugi dio govori o pobožnostima, koje se navlastito gaje u ovom redu; treći nam dio opisuje pojedine točke dnevnoga reda dominikanaca. Svagdje nam knjiga iznosi obilje primjera iz života najuzornijih muških ili ženskih članova ovoga reda i time dobiva naročitu privlačivost i zanimivost. Čita se